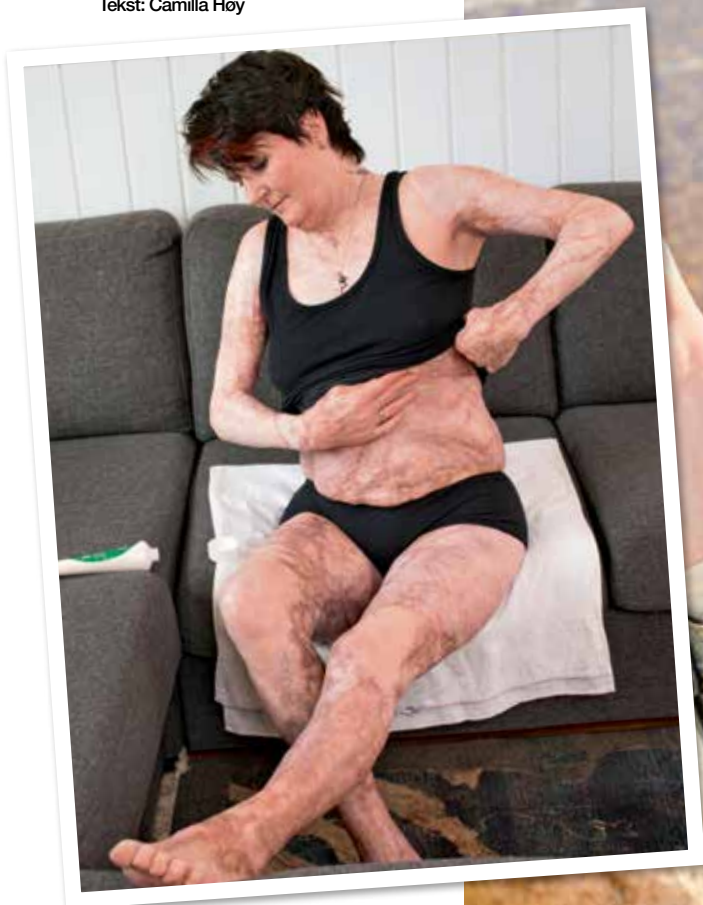

Heidis lange vei TILBAKE TIL LIVET

Eksmannen har invitert Heidi (47) og barna til hytta hans. Det er godt for døtrene å se at mor og far fortsatt kan være venner. Men den siste morgenen våkner Heidi av at eksmannen står ved sengen hennes. I hånden holder han en bensinkanne.

Tekst: Camilla Høy

MERKET FOR LIVET: Heidi pådro seg alvorlige brannskader på 83 prosent av kroppen. Over alt har hun arr etter flere store hudtransplantasjoner.

Det er en slik sommer som vi ikke akkurat er bortskjemt med her til lands. Med sol fra skyfri himmel hver dag og god temperatur i vannet. Vi skriver juli 2014. Heidi Taraldrud og de to døtrene hennes på 14 og 12 år nyter late dager på hytta, en times kjøretur utenfor Kristiansand. Heidis eksmann, barnas far, er også her. Det er hans hytte, og det er han som har invitert dem med. Heidi har takket ja fordi

hun føler at de to endelig har en noenlunde god dialog etter skilsmissen for godt og vel åtte år siden. Hun synes det er fint at barna kan få oppleve foreldrene som gode venner, selv om hun vet at det vil kreve innsats fra dem begge. Fire uker under samme tak er lenge, men hun gjør dette for jentenes skyld, slik at de skal ha noen fine sommerminner å se tilbake på sammen med faren sin. De bader, soler seg, fisker i det lille ferskvannet

og bygger modellfly. Jo visst er det hyggelig, men det er også varmt, ekstremt varmt. Derfor oppholder de seg mest innendørs mot slutten av ferien, og Heidi merker at en snikende rastløshet er i ferd med å gjøre seg gjeldende. Eksmannen på sin side virker fjern og urolig, synes hun. Stemningen er i det hele tatt litt trykket i den vesle hytta kvelden før de skal reise hjem. De spiser kveldsmat, før Heidi sier god natt og går for å legge seg.

Står om livet

Det er grytidlig om morgenen. Heidi våkner av at eksmannen står ved sengen hennes med en bensinkanne i hånden. Han heller innholdet på overkroppen hennes og nedover langs bena.

«Hva holder du på med?» spør hun forskrekket.

«Er du fra vettet? Det er jo bensin!», roper hun høyt.

Heidi klarer å slå kannen ut av hånden hans, og de kjemper begge om å få tak i den på gulvet. Det er eksmannen som til slutt vinner. Han holder Heidi fast og heller resten av bensinen ned over hodet på henne. Nå står de to døtrene ute i gangen. De har våknet av tumultene, men får beskjed av faren om å holde seg unna. I

Hun stormer ut av hytta, som en brennende fakkell. Ute på tunet sklir hun på en fjellknaus, lander på kneet og knuser noe i kneet. Hun ruller rundt i lyngen, kommer seg på bena igjen, halter ned til den lille innsjøen og vasser uti til lårene. Det freser og ryker, og hun gisper idet hun dukker under med hele seg, fordi det kjennes så utrolig kaldt. Står hun fortsatt i fyr? Flammene slikker seg bortover vannoverflaten, og Heidi dukker nok en gang under. Teller «ettusen og en – ettusen og to – ettusen og tre», før hun reiser seg og kryper inn på grunnen. Huden henger i filler, og hun blør fra åpne sår over hele kroppen.

Smerte og angst

« Dette overlever jeg aldri », tenker Heidi. Likevel klarer hun å holde hodet kaldt, mens hun gir de sjokkerte døtrene sine små oppgaver. Eksmannen hennes har flyktet over til en liten halvøy, og er ikke lenger å se. Vil han komme tilbake for å fullføre jobben, tro?

Heidi kjenner smerte og angst om hverandre. Hun ber yngstedatteren om å væte et håndkle for å holde brannskadene fuktige og kalde. Samtidig redder eldstedatteren veske, bilnøkler og

REDDET ANSIKTET: – Jeg har vært heldig. Først og fremst fordi jeg overlevde, men også fordi jeg slapp arrdannelser i ansiktet. Arrene på kroppen er det ikke så farlig med, sier Heidi (49).

Jeg fikk hjelp og styrke da jeg kjempet for livet mitt, uten at jeg vet helt av hvem

hånden holder han en rød lighthouse, og Heidi skjønner hva som er i ferd med å skje. Hun forsøker å holde seg fast i armen hans, men blir dyttet tilbake.

Skrekkslagen trekker hun pusten og kniper øynene sammen. Så sier det poff, og gjennom øyelokkene kan hun se at rommet farges oransje. Det kiler rundt kroppen hennes. Deretter begynner det å knitre, og hun kjenner smerten. Den ubeskrivelige smerten. Heidi vet nå at det handler om liv eller død. At hun må komme seg til vannet, og det litt fort.

mobiltelefon ut av hytta og slår 112 til politiet. Det tar tid før de forstår alvorret i situasjonen.

Heidi har politiet på linjen hele tiden, mens hun halter bort til bilen. Hun vurderer å la en av døtrene styre bilen, men ombestemmer seg da hun ikke orker tanken på å ha et barn i fanget hvor lårene helt mangler hud. De kommer seg til bommen inn til hyttefeltet snau to kilometer unna. Her stopper ferden, og de blir stående en stund før de får øye på en bil som tilfeldigvis stopper opp på en rasteplass langs hovedveien.

Døtrene tar med seg mobiltelefonen og løper av gårde. Heidi har nesten ikke krefter igjen. Hun kaster et blikk i frontspeilet, bare for å forsikre seg om at eksmannen ikke kommer etter. Da får hun sjokk. Blikket hennes er vilt, og øynene rødsprengte. Hår, øyebryn og øyevipper er svidd bort. Hun ser ut som et monster.

Barna i sikkerhet

«Kjære Gud, barna mine trenger meg. La meg få overleve dette», ber hun, og kikker opp mot den blå himmelen og morgensolen, som skimtes over åsen.

«Og hvis du lar meg overleve, vær så snill og la fjeset mitt være sånn noenlunde intakt. Resten er det ikke så farlig med», fortsetter hun, og hører samtidig at noen forsøker å få opp bildøren.

Mannen som nå har kommet til unnsetning, rygger bakover av synet som møter ham. Snart er politi, ambulanse og helikopter på stedet. Underlig nok er Heidi fremdeles ved bevissthet, og ikke nok med det. Hun klarer også å tenke klart.

«Barna mine! Dere må få dem i sikkerhet hos besteforeldrene sine, lov meg det», sier hun til hjelpemannskapet, samtidig som hun informerer om jaktammunisjonen som hun vet ligger på stuegulvet i hytta. Denne kan eksplodere dersom hytta er blitt overtent. Heidi forteller også hvor eksmannen mest sannsynlig befinner seg. Deretter forsikrer hun seg nok en gang om at jentene blir tatt skikkelig hånd om. Yngstedatteren vil gi henne en klem, men det går ikke på grunn av skadene, så det blir med et forsiktig kys på kinnet. Det gjør vondt å ta farvel med barna. Kanskje ser hun dem aldri igjen. Heidi smiler tappert fra den iskalde posen med kjølede gelé som noen har pakket henne inn i. Deretter legges hun i narkose før ambulanshelikopteret letter og flyr henne til Sørlandet Sykehus Arendal.

Tre uker i koma

Vi tror ikke hun kommer til å overleve dette», er beskjeden Heidis familie får av de sykehusansatte.

Med livstruende brannskader på 83 prosent av kroppen blir hun fløyet videre til brannskadeavdelingen ved Haukeland Universitetssykehus i Bergen.

UBEHAGELIG: Hver dag kommer Jordana eller en annen hjemmesykepleier til Heidi for å hjelpe henne på med den heldekkende kompresjonsdrakten.–Den er ganske klaustrofobisk, innrømmer tobarnsmoren.

Sårene hennes vaskes og stelles, og det transplanteres hud fra Heidis bakhode. Andre hudområder er det rett og slett ikke mulig å ta noe fra.

«Mamma, jeg er så glad i deg», hvisker eldstedatteren inn i morens øre mens hun fortsatt er i koma.

Heidis tilstand er hele tiden kritisk, men hun nekter å gi slipp på livet.

«Vet du hvor du er?» spør en stemme idet hun etter nesten tre uker slår øynene forbauset opp.

Heidi teller ni intravenøsposer i taket. Hun vil nikke, men er bandasjert fra topp til tå og fullstendig lammet. Hun kan ikke røre på så mye som en

Jeg skal ta livet mitt tilbake, og jeg skal lære å fungere tilnærmet normalt igjen

finger. Siden hun har en respiratorslange i halsen, kan hun heller ikke spise eller snakke, men hun lærer seg etter hvert å kommunisere med sykehuspersonalet ved å lage smattelyder og ved å bevege øynene opp og ned, hvilket betyr ja, eller frem og tilbake, som betyr nei. De daglige sårstellene er så

smertefulle at hun må legges i narkose, da morfin ikke er nok. Det er en stor påkjenning for Heidi både fysisk og psykisk.

Ikke trygg

«Kan hun huske noe fra selve ulykkesdagen?» lurer politiets etterforsker på når Heidi etter hvert er i stand til å fortelle

Rettsaken

Heidis eksmann ble i Kristiansand tingrett dømt til 12 års fengsel for å ha forsøkt å ta livet av henne.

I retten erklærte mannen seg ikke straffskyldig etter tiltalen, ifølge Fædrelandsvennen. Eksmannen mente han var psykotisk og ikke tilregnelig. Han erkjente ellers å ha gått rundt med en bensinkanne i hytta, men nektet for å ha helt bensin over ekskona med vilje og tent på.

Eksmannen anket dommen til Kristiansand lagmannsrett. Her ble han funnet skyldig i både drapsforsøk og ildspåsettelse, men fikk redusert straffen med to år.

Han ble dømt til å betale 500.000 kroner i erstatning til ekskona. Han må også betale 150.000 kroner til hvert av barna sine.

Gjennom eksmannens advokat har Norsk Ukeblad gitt eksmannen mulighet til tilsvar. Han har valgt ikke å benytte seg av denne muligheten.

med egne ord. Etterforskeren er kledd i smittevernsfrakk, og må plassere båndopptageren sin på et klede på puten hennes for å unngå å legge igjen lumske bakterier.

Jo visst husker hun, alt sammen! Angsten og redselen som sitter i henne, er nesten verre enn de fysiske smertene. Om kvelden ber hun sykepleierne innstendig om ikke å dempe belysningen. Heidi vil heller ikke at TV eller radio skal stå på. Selv om hun har fått vite at eksmannen sitter i varetekt, føler hun seg slettet ikke trygg. Ei heller når sykehospersonalet er til stede.

Det er tanken på at hun på mirakuløst vis kanskje vil overleve dette, og at hun en dag kanskje skal få vende hjem til de to jentene sine, som holder henne oppe og gir henne uante krefter. Heidi er slettet ikke utenfor livsfare ennå, hun vet det. Hun må blant annet kjempe seg gjennom seks kompliserte hudtransplantasjoner. Deretter venter langvarig opp trening på Sunnaas og senere ved Catosenteret i Son, før hjemreise til en hverdag full av smerter og trening, men også stadige fremskritt og uhorvelig masse glede.

Små gjøremål

– Jeg skal ta livet mitt tilbake, og jeg skal lære å fungere tilnærmet normalt igjen. Jeg er allerede på god vei, forteller Heidi oss, og ramser opp alle de hverdagslige gjøremålene hun nå mestrer, som det å støvsuge, ta oppvasken, lage mat og kjøre bil.

Heidi kan riktignok ikke

løfte tungt. Armhulene hennes smeltet sammen da huden brant, og det dannet seg tykke arrstrender nedover armene og langs sidene, derfor har hun ikke fullt bevegelighet. Tennene nærmest gnagde hun i stykker da smertene herjet som verst, så Heidi er på fornavn med tannlegen sin. I tillegg er det nerve- og leddplagene som kommer og går. For ikke å snakke om alle marerittene, selv om de opptrer sjeldnere.

Bønnhørt

– Jeg føler meg i det hele tatt veldig heldig. Etter så omfattende brannskader er både psykosser og indre organsvikt ganske vanlig. Jeg ble skånet for begge deler, og på toppen av det hele ble jeg bønnhørt! Tenk, det er nesten ikke tegn til arrdannelse i ansiktet mitt, sier Heidi.

Hun innrømmer at hun aldri har vært særlig religiøs av seg, men at hun nå er overbevist om at det finnes noe mer der ute.

– Jeg fikk hjelp og styrke da jeg kjempet for livet mitt, uten at jeg vet av hvem. Engler, kanskje? Eller en slags kraft, om du vil, sier hun og smiler.

Heidi har nettopp hatt besøk av en sykepleier som kommer innom hver morgen for å hjelpe med en heldekende og ganske ubehagelig kompresjonsdrakt. Den er til å få klaustrofobi av, og dessuten gir den gnisningskader. Det hender at hun vrenger deler av drakten av seg, særlig hvis det er varmt i været. Arrene på kroppen bryr hun seg lite om.

MALER: Jo visst kan hverdagene bli lange og ensomme. Men Heidi finner mye glede i å være kreativ.

Hjelp å få

Krisesentre over hele landet hjelper kvinner som er utsatt for ulike former for overgrep.

En oversikt finner du her:

www.krisesenter.com/sekretariatet/kontaktliste.html

– Jeg går gjerne i shorts og kjole nå om sommeren, selv om det jo hender at folk glør. Akkurat det blåser jeg i. For meg er arrene en seierskrone, og et bevis på at jeg har klart meg gjennom noe mange andre ikke ville klart, sier Heidi.

Dagene kan ofte bli lange og ensomme, innrømmer hun, derfor drømmer Heidi også om å få jobbe litt igjen. Hun har takket ja til å begynne som fritidsleder i en ungdomsklubb. Det er riktig nok ikke en betalt jobb, men det er til gjengjeld en svært viktig jobb hvor hun mener hun kan ha mye å bidra med.

– Jeg vil vise at det på tross av skader og arr fint går an å være en ressursperson. At man ikke trenger å se så perfekt ut for å ha det bra med seg selv. Det tror jeg ungdommen i dag har godt av å lære, sier Heidi, og reiser seg for å ta imot sine egne to ungdommer, som nå er kommet hjem fra skolen.

Yngstedatteren har med seg

en venninne, og de to vil bake boller med eggekrem i midten, mens storesøster gjør seg klar til ettermiddagens fotballtrening.

– Jeg virkelig lever og ånder for jentene mine. Jeg er så takknemlig for at jeg får mulighet til å se dem vokse opp, og for alt de gir meg både av bekymringer og gleder, forteller Heidi og ler hjertelig.

– Avslutningsvis har jeg også lyst til takke politiet, ambulansesolkene, sykehospersonalet, familien min og venner for all hjelp og støtte. For ikke å snakke om mannen som stoppet opp langs veien og kom meg til unnsetning. Jeg vet nemlig ikke hvem han er, men han skal jammen meg få en skikkelig god klem hvis han en dag skulle finne på å gi seg til kjenne, sier hun og smiler. ☀